

land at kjæmpe med. Nei, der er en tyff Forfatter, der har udgivet et Bærk, der kaldes „Krisen i Landbruget og Middel mod denne Krise“. Han har vist med Skarpsindighed, at vi have en langt farligere Konkurrent i Amerika. Det østlige Amerika trykkes ligesom vi andre her i Europa, idet det bliver oversvømmet af Korn og Kreaturer, og saa ther man ogsaa der til Meieribøjenet, og Forfatteren mener, at de derovre have større Betingelser for at staa gode Vare end vi andre, idet han siger at vi — han taler om Tyskland, men nævner ikke Danmark, som jeg taler om — er ved at fremtvinge Mælken ogsaa ved Kunst, ikke ved Natur, hvorimod han siger, at i Amerika kan man bruge det naturlige Græs og Korn, hvorved de faae en bedre Vare og blive en langt farligere Konkurrent en Holland, Frankrig og Irland. De maa altsaa ikke, mine Herrer, tro, at vi undgaa Konkurrence med Natursmørret, selv om vi forbyde Kunstsmørret. Smidlertid er jeg enig i, at vi skulle anstrænge vore Kræfter for at levere det bedst mulige Meieriprodukt, og at det Produkt ikke skal være blandet. Derfor er det, jeg vil have de skarpe Bestemmelser, at dersom man attraperer en saadan Mand, faar han ikke Lov til at udføre mere; det kan se noget skarpt ud, men jeg tror, det er bedre end Fængselsstraf og Bøder, thi kan det betale sig, omgaar man disse Bestemmelser. Der tales saa meget om Holland, og man vil vise os Holland som Exempel paa, hvor farligt det er at lade Kunstsmørret raade. Det har forekommet mig underligt her i denne Sal at høre en saadan beskyttende Omhu for Hollænderne. Jeg maa tilstaa, at efter de Tal, jeg har set, kan jeg ikke se, at Holland som saadant har haft noget Tab ved Kunstsmørret, og jeg antager, det er rigtigt. Thi lad os tænke paa, hvordan den hollandske Repræsentation er sammensat — indtil for nylig vel at mærke; thi for ikke at misforstaa: jeg ved jo nok, at der er stet en Udvikling, og at Repræsentationen er kommen til at hvile paa et bredere Grundlag end tidligere. Tidligere var det jo imidlertid saadan, at det var næsten blot de rigere Mænd omkring paa Landet, der dannede Senatet, ialt 39 Medlemmer vare valgte ud af Provindsraadene. Det skulde være underligt, om de ikke havde Syn for Landbrugets Interesser. Dertil kommer, at til de almindelige Valg til Deputeretkammeret havde man kun en Vælger for hver 40 Indbyggere. Man vil altsaa forstaa deraf, at det var en meget konservativ Regjering, man havde der, navnlig sammensat af Kapitalister og de største

Landbrugere. Jeg tror derfor, at man ikke skal have den Omhu for Holland, som de Herrer have haft. Jeg er overbevist om, at Hollænderne nok selv varetage deres eget Land, ellers skulde jeg kjende den hollandske Historie meget daarlige; vi andre kunne godt spare os det. — Nu er der bleven sagt og talt saa meget om, at det ikke var Beskyttelse. Jo, det er en Beskyttelse i den værste Form, naar man for at staa en farlig Konkurrent af Veien — vel at mærke, her taler jeg kun med Hensyn til Indlandet — forbyder ham at indføre det, hvis man da vil gaa saa vidt, eller man siger til ham: Saadan og saadan skal Du producere din Vare. Dersom saa Ingen vil have hans Vare, naar han producerer den saadan, er det jo en stor Beskyttelse, det er en Beskyttelse i sin værste Art. Denne Beskyttelse, som her er Tale om, har bredt sig langt videre, og man begynder nu ogsaa at tale om Beskyttelse paa alle andre Omraader. Jeg skal i saa Henseende nævne Følgende: Den Dag, jeg vilde reise til Kjøbenhavn i Oktober Maaned, havde vor Landbosforening Møde om et stort Spørgsmaal ogsaa vedrørende Landbruget. Den ærede Formand, Hofjægermester Lütichau, var saa velvillig at lade Mødet afholde, for at jeg kunde komme til Stede. Der blev da af en Proprietær indledet et Foredrag om, at naar vi herovre fik Beskyttelse paa Et eller Andet, som særlig vedkommer Derne, var det berettiget og ligefrem en Pligt at yde os Beskyttelse paa Opdrætning af vort Kvæg i Sjælland, altsaa en meget stor Beskyttelsestold for Indførsel af levende Kvæg eller ogsaa Forbud derimod, og begge Dele havde han stillet frem i et meget langt Foredrag. Se, saaledes har denne Tale her smittet langt videre, og det vil gaa her som ovre i Sverig, at de reaktionære Protektionister, Jordbrugere slutte sig sammen med de største Industri-drivende, og saa have vi Spillet gaende. Det ender saa med, at Landboerne — for saavidt det er rigtigt, at det Hele hviler paa Landbruget — komme til Skyvende og Sidst til at betale, medens Statskassen vinder — thi dette indrømmer jeg — i alt Fald for en Tid, saalænge Folket har Raad til at yde ud til Beskyttelsen. Men, som sagt, jeg skal ikke forfølge dette videre. Jeg har blot villet nævne Amerika, hvorfra jeg ser en stor Fare true os, og vi behøve jo ikke at læse det tyffe Bærk for at vide det; thi det er en bekyndt Sag, at de søge at faae vore bedste Meierister rundt omkring i Landet over til Amerika og give dem en stor Løn. Det er et godt Bevis paa, hvad de have i Sinde i Amerika ligesaa vel som vi Andre. Jeg maa